

33 ляльки-мотанки Тетяни Гецько

Коли побачила ляльки Тетяни ГЕЦЬКО, зразу закохалася в них. Поцікавилася, звідки в майстрині цей талант? Як з'ясувала, її мама вмiла шити, бабуся - плести гачком, бабусина сестра - вязати спицями, а дідусь під час війни був кравцем і вмів підшивати взуття. Пані Тетяна взяла від кожного по щіпці, або як кажуть, Боженька поцілував її в тім'ячко. У роботах майстрині є щось таке незвичайне, що поєднує її з космосом.

 9 стор.

33 ляльки-мотанки Тетяни Гецько

но-прикладне мистецтво» (народна творчість) і «Ліплення» (солоне тісто, пластилін), де навчає дітей віком від 7 до 15 років.

- **Пані Тетяно, люди кажуть, що маєте золоті руки...**

- Та ні, вони перебільшують. Руки прості, як у всіх. Хіба що трішки незвичайні. А може справа не в них, а думках, що збираються в моїй голові. Іх шліфує мозок і наказує сотворити диво. Тож сідаю за діло: беру в руки папір і олівець, відображаю задумане. Своїй творчості віддаю весь вільний час, а може й навіть більше. І роблю все так, як серцем відчуваю.

- **А як прийшли до ляльки-мотанки?**

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Тетяна прожила нелегке життя. У два роки залишилася із сестрою без тата. Мама вийшла заміж удруге. Дуже рано Таня й сама одружилася. Вдома тримали велике господарство, яке треба було доглядати. Крім того, працювала в колгоспі зранку до ночі. Але за 20 років подружнього життя мала лише ганьбу та прокльони від чоловіка, поділилася сумними спогадами. Хотіла втекти від нього разом із дітьми. Жах тривав, аж поки такі не змінили своє життя й прізвище, вдруге вийшла заміж.

Нині народна вмілиця пані Тетяна трудиться в КЗ «Степанський будинок дітей та молоді». Має чотири творчі гуртки - «М'яка іграшка», «Бісерне плетіння», «Декоратив-

не-прикладне мистецтво» (народна творчість) і «Ліплення» (солоне тісто, пластилін), де навчає дітей віком від 7 до 15 років.

- Не зразу. Маючи чотири гуртки, не могла щодня робити ще й ляльку-мотанку. Вже двадцять років поспіль у селищі проходить фестиваль «Різдвяний зорепад». Обряди, автентичний одяг фольклорних колективів і старовинні пісні створюють особливу неповторну атмосферу. Дитячі та дорослі колективи, професійні й аматорські, на святі співають колядки та щедрівки. І все це задля відродження та збереження культурних традицій Поліського краю. Цьогоріч через карантин фестиваль проходив дистанційно. Василь Пилипенко, настоятель релігійної громади Української євангельсько-реформованої церкви в Степані, запропонував зробити в подарунок ляльку-мотанку всім колективам, які візьмуть участь у фестивалі. Спочатку злякалася. Яка має бути їх кількість? Упродовж місяця

робила ці ляльки, а кількість колективів, які реєструвалися, щодня зростала. У результаті зробила 33 ляльки. Уже згодом хтось сказав, що можна було б занести це досягнення в книгу рекордів України. Але треба було подумати про це завчасно. Найбільше, що здивувало організаторів, що ляльки не були однакові. У мене вдома тоді зняли навіть відео (його можна переглянути в YouTube - М.К.).

- **Пані Тетяно, не так багато в Україні людей, які володіють техніками мотання ляльки. Одні кажуть, аби робити ляльки-мотанки, треба мати дар. Інші стверджують, що всьому можна навчитися, це так?**

- Кожен може. Власноруч зроблений оберіг - найпотужніший. Особисто в інтернеті читала багато літератури. Дізналася, чому мотанки безликі. Вважають, що лялька є посередником між живими й тими, кого на цьому світі вже нема чи ще не народилися. Обличчя ляльки досить символічне. Вважається, що лялька-мотанка повинна бути безликою, а та, яка служить берегинею, - ще й з хрестом замість обличчя. Не можна малювати лик, щоб не завдати шкоди. Виготовляти спіднички й фартухи для моїх ляльок мені допомагала мама, вишивала заготовки. Особисто дуже прискіпливо ставилася до кожного виробу. Сідала за роботу тільки з хорошим настроєм, навіть із піснею.

- **Чому люди зараз тягнуться до ляльок, на Вашу думку? Вони ж були й раніше?**

- Мабуть тому, що їм уже приляса сучасність - на ринку все однако-ве, «хімічне». А тут - натуральне, не таке, як у всіх. І ручна робота, що цінується в усьому світі. А ще, думаю, причина у відродженні українських традицій. Лялька-мотанка - це символ України, наша історія. А деяким людям вона необхідна як оберіг.

Мотанка несе в собі тепло людських рук, любов і турботу, з якою створена. Вона несе в собі сонячну енергетику. Колись не було

можливості купити дитині іграшку. Мама ввечері знімала хустинку з голови, аби дитя могло нею погратися. Здавалося б, тепер малечу не можна нічим здивувати. Якось у мене замовили таку ляльку для внучки, і дівчинка була дуже-дуже рада.

Деякі разів вдалося побувати на «Музейних гостинах» у Рівному зі своїми роботами, виконаними в різній техніці. Разом із донькою Катрусею, яка захопилася виробами з бісеру, презентували і плетіння і ткацтво (бісерні дерева, гердани). Також ляльки-мотанки й текстильні інтер'єрні ляльки, квіти з капро-ну, мішковини, полотна, тканини, шифону. Текстильні робила з підручних матеріалів. Не зразу вийшло поставити їх на ноги - стала лише третя, дві перші падали. Люблю поєднувати різні матеріали. На «Музейних гостинах» люди підходили, запитували, як виготовляю їх, називали роботи оригінальними та неповторними.

Часто беру участь у виставках районного, обласного та всеукраїнського рівня - «Космічні фантазії», «Оксамитовий рай», «Український сувенір», «Новорічна композиція». У двох останніх в один рік зайняла перші місця. А так майже щороку приймаю одну роботу відправляли з області в столицю.

- **Де берете енергію, силу й терпіння?**

- Найбільше мені бракує часу, а всьому іншому сама дивуюся, звідки воно береться. Можна часто почути: нічого не вмію, руки не з того місця ростуть. Головне, на мою думку, спочатку треба просто захопити і спробувати. Протерти очі й подивитися на світ без окулярів, з іншого боку. Мені легше сказати, чого не вмію робити, ніж навпаки. Бо якщо сьогодні не можу, то завтра навчуся.

- **Дуже дякую, пані Тетяно, за цікаву розмову.**

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото з архіву
майстрині Тетяни ГЕЦЬКО.

